

också i absolut förmåga och inte bara i relativ förmåga? På en mer detaljerad nivå kan man också undra om inkomst är en oberoende specifik resurs som följer med utbildningen utöver de färdigheter som förknippas med högre utbildning. Man kan också undra om högersursprotesterande kanske har en större tilltro till argumentens primat och enbart av det skälet är mer benägna att anstränga sig mer med att ta fram kompletterande information.

SAMMANFATTANDE OMDÖME

Av allt detta följer att Taghizadeh har skrivit en intressant och väl genomarbetad avhandling om ett komplicerat ämne. Han visar god beläsenhet inom de ramar han själv satt upp för studien, han för rimliga resonemang om de begränsningar som gives av datamaterialet, och han presenterar intressanta och viktiga resultat. Visst finns på några punkter utrymme för större grepp och utblickar, men på det hela taget är avhandlingen skickligt hopkommen. Som fakultetsopponent ber jag att få gratulera till en fin prestation.

Peter Esaiasson är professor i statsvetenskap vid Göteborgs universitet.
E-post: peter.esaiasson@pol.gu.se

Abdelzadeh, Ali, 2014. *Transcending Dichotomies: The Many Faces of Youth Dissatisfaction in Democracy*. Örebro: Örebro University.

Anmälan av Magnus Hagevi

Som inbjuden fakultetsopponent har jag haft nöjet att under disputationen föra ett intressant samtal med Ali Abdelzadehs angående hans sammanläggningsavhandling *Transcending Dichotomies: The Many Faces of Youth Dissatisfaction in Democracy*. I det följande sammanfattas avhandlingens kapp och dess fyra artiklar varefter några centrala punkter diskuteras kritiskt utifrån några av de frågor som jag ställde under disputationen.

SAMMANFATTNING

Avhandlingen handlar om ungdomars politiska missnöje, vilket Abdelzadeh definierar som olika typer av negativa orienteringar till olika aspekter i det politiska systemet, en subjektiv känsla av maktlöshet och känslor av främlingskap inför den politiska gemenskapen. Abdelzadeh menar att tidigare forskning om ungdomars politiska roll delats upp i två motsatta riktningar. För det första finns det en forskningsinriktning som är negativ och ser på ungdomen med förtvivlan i blick: politiskt ointresserade, oengagerade, missnöjda, desillusionerade. Mot detta står en forskningsinriktning med en positiv beskrivning av vad ungdomar och deras politiska missnöje tillför politiken. Ungdomar ses som en politisk kraft som förnyar en fungerande demokrati. Abdelzadeh hävdar att denna forskning därmed grävt och hamnat i två motsatta diken. Istället vill han ge en mer balanserad beskrivning av ungdomars roll i politiken. Det politiska missnöjet kan vara såväl positivt som negativt för en fungerande demokrati. Abdelzadeh vill ge en mer balanserad beskrivning av ungdomars politiska missnöje då missnöje kan vara såväl positivt som negativt för en fungerande demokrati. Det forskningsproblem som avhandlingen avser att åtgärda är bristen på balanserade analyser av ungdomars politiska missnöje samt dess positiva och negativa inverkan för en fungerande demokrati. Abdelzadeh anger avhandlingens syfte till att öka den teoretiska och empiriska förståelsen av unga människors politiska missnöje och förklara dess roll i en fungerande demokrati. Genom att besvara tre specificerade frågeställningar avses syftet bli uppfyllt.

1. Vilka är det politiska missnöjets underliggande dimensioner bland unga människor? (Frågeställningen besvaras i Studie I.)
2. Vilka är de demokratiska egenskaperna inom olika grupper av missnöjda ungdomar? (Frågeställningen besvaras i Studie II.)

3. Hur uppkommer unga människors attityder, inklusive deras politiska missnöje, till det politiska systemet? (Frågeställningen besvaras i Studie III och IV.)

I kappan genomförs också en tämligen omfattande och upplysande litteraturgenomgång där kritik riktas mot tidigare forskning. Abdelzadeh menar att den oreflekterat relaterat politiskt missnöje till bristande stöd till det politiska systemet. Istället är politiskt missnöje mer mångfacetterat än så. Tidigare forskning har i för stor utsträckning fokuserat på graden istället för arten av politiskt missnöje. Implicit behandlas ungdomar också som en homogen grupp. Abdelzadeh vill visa på den mångfald som finns bland unga människor och deras politiska missnöje.

Abdelzadeh relaterar tre aspekter till varandra i en analysmodell: källor, politiska missnöjets dimensioner och politiska konsekvenser. Källor är de oberoende variabler som kan påverka politiskt missnöje på individuell nivå.

Nästa aspekt är avhandlingens huvudnummer, nämligen den balanserade analysen av ungdomars missnöje som Abdelzadeh efterfrågar: politiska missnöjets dimensioner. Författaren använder sig av två dimensioner. Den första hämtar sin inspiration från David Easton (1965) och Pippa Norris (1999) och går från universell till specifik där universell vetter åt individens stöd för demokrati som princip eller system och specifik relaterar till missnöje med vad det politiska systemet levererar. Den andra dimensionen – som främst inspirerats av Torcal och Montero (2006) och Almond och Verba (1963) – går mellan politiska och personliga sfären. Den politiska sfären berör missnöje med traditionell politik. Den personliga sfären rör individen egna tillkortakommanden för att kunna påverka politiken. Utifrån de två dimensionerna presenteras en fyrfältare med olika negativa politiska orienteringar. När dimensionerna vetter åt den universella politiska sfären finner Abdelzadeh medborgare som

har ett principiellt missnöje med nuvarande politik. Här finns bland annat anti-demokrater som inte delar de demokratiska principer som det politiska systemet bygger på. En annan typ av politiskt missnöje återfinns i dimensionspolerna specifika politiska sfären och kallas för prestationsdrivet missnöje. Det är missnöje med det politiska systemets utfall, beslut och konsekvenser bland medborgarna som passar in här, men de är inte anti-demokrater. Om vi närmar oss den personliga sfärens universella sida finner vi politiskt främlingskap. Det är människor som inte känner sig hemma i ett samhälle eller land, ett slags utanförskap. I den fjärde och sista negativa politiska orienteringen – vid de poler av dimensionerna som kallas specifika och personlig sfär – är politiskt maktlösa. Här finner vi människor som är missnöjda med sina möjligheter att påverka i samhället. Det är dessa fyra negativa politiska orienteringar som avser att ge en balanserad bild av ungdomars politiska missnöje.

Den tredje och sista aspekten är politiska konsekvenser av politiskt missnöje. Ungdomars olika negativa politiska orienteringar relateras nu till deras demokratiska egenskaper, inställning till att av politiska skäl bryta mot lagen och politisk engagemang. Till sist funderar Abdelzadeh på hur olika former av politiskt missnöje och deras politiska konsekvenser har för betydelse för en fungerande demokrati.

Det är i den samförfattade studie I – ”Understanding Critical Citizenship and Other Forms of Public Dissatisfaction: An Alternative Framework” – som Abdelzadeh ursprungligen presenterar det analytiska ramverket om negativa politiska orienteringar samt ställer tre empiriska frågeställningar. Hur bra passar det föreslagna analytiska ramverket empiriska data över unga människors politiska orienteringar? Kan vi skilja mellan olika ungdomsgrupper vars negativa politiska orienteringar har olika mönster? I så fall, finns det skillnader i medborgerlig aktivitet mellan de olika ungdomsgrupperna? Data

utgörs av en enkätundersökning genomförd bland elever på högstadier och gymnasieskolor i Örebro.

I studien konstruerar Abdelzadeh fyra index utifrån en confirmatory factor analysis, där han bland annat bestämt antalet dimensioner som ska genereras och vilka variabler respektive dimension ska innehålla. Dessa dimensioner motsvarar de fyra typerna av politiskt missnöje i analysmodellen vilket enligt Abdelzadeh bekräftar studiens första frågeställning. Nästa steg är att genomföra en personcentrerad analys med hjälp av K-means cluster analysis. Abdelzadeh får då fem olika kluster med ungdomar vars politiska missnöje han jämför med index konstruerade utifrån de fyra dimensionerna av politiskt missnöje som framkom utifrån faktoranalysen: *Hostile citizens* och som uppvisar ett principdrivet missnöje, *Outsider citizens* uppvisar ett politiskt främlingskap, *Critical citizens* uppvisar ett prestationsdrivet missnöje, *Self-doubting citizens* tenderar att vara politiskt maktlösa och *Satisfied Democrats* uppvisar inte något omfattande missnöje, som till skillnad från de övriga grupperna inte uppvisar någon omfattande politiskt missnöje. Abdelzadeh menar att andra frågeställningen därmed bekräftas. I artikeln konstateras också att det finns skillnader mellan klusternas medborgerliga engagemang, vilket därmed besvarar tredje frågeställningen. Mest engagerade är *Satisfied Democrats*, minst *Self-doubting citizens* och näst minst *Critical citizens* med övriga kluster där i mellan.

I den samförfattade studie II – "Dissatisfied citizens: An asset or a burden in democratic functioning of a society?" – tar Abdelzadeh upp vilka demokratiska egenskaper som kan relateras till någon av det politiska missnöjsets egenskaper. Denna gång utgörs data av unga vuxna i 20-års ålder, alltså från Örebro. Endast prestationsinriktat missnöje och principiellt missnöje beaktas. Även nu genomförs en K-means cluster analysis vilket enligt de angivna förväntningarna genererar följande kluster: *Satisfied citizens* (utan något större

politiskt missnöje), *Critical citizens* (med prestationsinriktat politiskt missnöje), *Hostile citizens* (med såväl principiellt som prestationsinriktat politiskt missnöje) samt *Ambivalent citizens* (principiellt inriktat politiskt missnöje). Med något undantag visar *Satisfied* och *Critical citizens* störst politiskt engagemang, politisk kunskap och intresse och har starkast demokratiska värderingar och attityder. *Hostile citizens* är uppvisar det motsatta, kan i störst utsträckning tänka sig bryta mot lagen oavsett om de sker med eller utan våld och uppvisar relativt hög grad av främlingsfientlighet. Fredliga politiska lagbrott är också tänkbara för *Critical citizens*, däremot inte för *Satisfied citizens* och i stor utsträckning inte heller *Ambivalent citizens*. Slutsatsen är att även denna studie visar på olika typer av politiskt missnöje bland unga svenskar och att på olika sätt relaterat till politiska attityder, värden och beteenden.

I den egenförfattade studie III – "The Impact of Political Conviction on the Relation between Winning or Losing and Political Dissatisfaction" – Findings from Sweden beaktar avhandlingen – testar Abdelzadeh den så kallade hemmalagshypotesen. Den innebär i korthet att väljare som röstat på partier som vann det senaste parlamentsvalet uppvisar lägre politiskt missnöje än väljare som röstade på partier som förlorade. Endast prestationsinriktat missnöje studeras bland unga vuxna i 20-års ålder i Örebro. Även nu använder Abdelzadeh en personcentrerad metod, först genom att bestämma antalet kluster med Wards hierarkiska analys, sedan använder han återigen K-means cluster analysis. Abdelzadeh får då fyra kluster: *dislikers* (ogillar både oppositions- och regeringspartier), *winners* (gillar bara regeringspartier), *losers* (gillar bara oppositionspartier), *ambivalent* (gillar både regerings- och oppositionspartier). De som uppvisar störst prestationsinriktat politiskt missnöje är dock *dislikers*, men följt av *losers*. *Winners* uppvisar minst politiskt missnöje. Hypotesen om hemmalaget får således överlag stöd.

I den samförfattade Studie IV – "Procedural Fairness and Political Trust among Young People: Lessons from a Panel Study on Swedish High School Students" – behandlas proceduriell rättvisa och dess effekter på politiskt förtroende. Data utgörs av enkäter i form av en panelstudie där mätningarna genomförts med något års mellanrum bland elever på högstudier och gymnasier i Örebro. I artikeln argumenteras för att den enda nämnvärda institution vid sidan av familj och vänner som påverkat eleverna är skolan. Abdelzadeh menar att det då är möjligt att studera politisk primärsocialisation utifrån ungdomarnas förstahandserfarenhet av proceduriell rättvisa utanför familjen. I detta fall innebär proceduriell rättvisa att eleven accepterar beslut som inte gynnar en själv om myndigheten tillämpar på förhand bestämda regler som upplevs rättvisa. Antagandet är att erfarenheten av proceduriell rättvisa leder till ökat politiskt förtroende. Men det är också möjligt att elever som uppfattar proceduriell rättvisa i skolan gör så för att de redan har högt politiskt förtroende via familjesocialisationen. Vi har således ett problem med att bestämma kausaliteteten, vilket panelstudien avser att ge underlag till. Genom olika cross-lagged models drar författarna slutsatsen att förhållandet är reciprokt: politiskt förtroende påverkar uppfattningen om proceduriell rättvisa lika mycket som proceduriell rättvisa påverkar politiskt förtroende.

När Abdelzadeh i kappan sammanfattar avhandlingens artiklar reflekterar han över om resultaten går att generalisera till fler åldersgrupper och utanför Örebro. Han relaterar också resultaten till sina frågeställningar och framhåller att den analytiska ramen i de empiriska undersökningarna inte bara visat sig fånga upp olika typer av politiskt missnöje, utan även de flesta relevanta uttrycken av detta, och att dessa kan spela olika roll i en fungerande demokrati. Abdelzadeh framhåller att han visat på betydelsen av hemmalagshypotesen och människors kontakt med institutioner.

DISKUSSION

Det finns flera kvaliteter med Abdelzadehs avhandling. Han har på ett förtjänstfullt sätt specificerat olika former av politiskt missnöje som kan få olika politiska effekter. Analysmodellen pekar på centrala och intressanta problem och Abdelzadehs spänstiga analytiska ramverk tar honom långt i analyserna om ungdomars politiska missnöje. Den använda metoden beskrivs på ett enkelt och oftast klargörande sätt, en karakteristik som överlag gäller Abdelzadehs sätt att skriva om avancerade forskningsresultat.

Utifrån de frågor jag tog upp under disputationen berörs nu att i tur och ordning Abdelzadehs eget bidrag, avhandlingens forskningsproblem, kappans innehåll, definitioner av centrala begrepp och validiteten i kunskapsfrågor. Till sist görs en kort sammanfattande kommentar.

Disputantens eget bidrag

Abdelzadehs avhandlingsprojekt har genomförts inom som en del av forskningsstudien *Du och samhället (YeS)* som ingår i det större forskningsprojektet *Political Socialization Program* som bedrivs på Örebro universitet. De data som används i avhandlingen är insamlat inom projektet. Vid sidan av kappan är Abdelzadeh ensam författare för en av avhandlingens fyra artiklar (Studie II), medan övriga artiklar är samförfattare. Tyvärr redogör inte Abdelzadeh för sitt bidrag i datainsamlingen eller i de samförfattade artiklarna. När en avhandling innehåller omfattande samarbete och samförfattade artiklar är det viktigt att disputanten framhåller sitt eget bidrag.

Forskningsproblem

I kappan identifieras tidigare forskning som tudelad, vilket Abdelzadeh vill balansera. Å ena sidan anklagas ungdomen mer eller mindre för att vara ett hot mot demokratin, å andra sidan hålls ungdomen för att vara demokratins förnyare. Det är detta problem som ligger bakom forskningen i de fyra

studierna. Men är forskningen om ungdomars missnöje så tudelad som författaren vill gesken av?

En av dem som Abdelzadeh placerar i det positiva lägret är Pippa Norris (1999). Förvisso tycker Norris att tidigare forskning varit negativ i sina slutsatser om ungdomars roll i politiken och kan därför ses som mer positiv. Men det hon avser att göra är inte att ta bort riskerna med politiskt missnöje (eller snarare bristande systemstöd), utan avser att komplettera riskerna med en positiv förnyelse som kritiska medborgare kan bidra med.

The growth of critical citizens is open to different interpretations, as discussed by contributors within this volume, and we cannot hope to settle this debate here. On the one hand, the effect of growing tensions between democratic ideals and the perceived performance of democratic institutions may have destabilizing effects on the body politic... On the other hand, these trends in public opinion can be expected to prove healthy if the fuel pressure for major institutional reforms designed to strengthen representative and direct democracy. (Norris 1999:270).

Detta citat från Norris verkar inte speciellt mer positivt än vad Abdelzadeh själv skriver i kappan i sin avhandling om politiskt missnöjda ungdomar (s. 32): "they share the view that declining political trust and institutionalized democratic activity across advanced democracies do not per se imply declining support for the core principles of democracy; nor do they indicate a crisis of democracy."

Detta reser invändningar. Antingen är inte forskningen så polariserad som författaren gör gällande, utan tidigare forskning har bidragit med balanserade analyser, eller så bör Abdelzadehs avhandling placeras inom den mer positiva gruppen tillsammans med bland annat Norris.

Kappan

I de artiklar som en sammanläggningsavhandling innehåller finns klara begränsningar att utförligt redogöra för och diskutera olika överväganden och beslut i. En artikel

måste oftast skrivas inom en ordbegränsning som försvårar längre resonemang om de val som gjorts. Men i en kappan finns inte denna begränsning varför mer utförliga resonemang är möjliga. Det är möjligt att ställa avhandlingen i ett större sammanhang. Tyvärr begagnar inte Abdelzadeh denna möjlighet i den utsträckning som vore önskvärt. Bland annat finns det ett behov av att i kappan problematisera det politiska missnöjets dimensioner. En stor del av kappan återger istället det som står skrivet i artiklarna.

Definition av centrala begrepp

Att definiera begrepp är centralt för vetenskap. Ett begrepp kan sägas vara en förening av tre komponenter i en semantisk triangel: att forskaren beaktar fenomenet som studeras, egenskaperna som definierar fenomenet och fenomenets term (Ogden & Richards 1923: 11). Utan definierade begrepp är vetenskaplig kommunikation inte möjlig. När siffror fåsts vid saker (till exempel enkätfrågor) är det viktigt att veta hur dessa är identifierade och varför uppgifterna samlas in. Vetenskaplig slutsats och kumulativitet bygger på jämförelser – mellan olika begrepp, studier och fall – och för att genomföra jämförelser måste begrepp definieras för att inte ge felaktiv information (Sartori 1970). När forskaren relaterar teoretiska begrepp till observationer klättrar hen längs en abstraktionsstege: det teoretiska begreppet operationaliseras så att det kan undersökas. Under klättrandet på abstraktionsstegen finns risken att begreppet tappar i precision. Därför är diskussionen om begreppsvaliditet viktig (Hellevik 1984: 138–140).

Tyvärr har flera centrala begrepp i avhandlingen inte någon teoretisk definition som relateras till relevant litteratur. Istället anges frågeformuleringen i enkäterna som definition. Det innebär att läsaren inte vet vad författaren antar att dessa enkätfrågor avser att mäta; den oreflekterade förförståelsen – författarens och läsarens – riskerar istället träda in och göra en i texten outtalad tolkning av vad som undersöks. Också begrepp som inte

mäts, men av olika anledningar är centrala i avhandlingen, behöver en teoretisk definition. Jag ska inte räkna upp alla begreppsdefinitioner som saknas, utan nöjer mig med att ge ett par exempel.

Mycket av det politiska missnöjet och dess konsekvenser utvärderas utifrån dess roll i en fungerande demokrati. I avhandlingens analysmodell har fungerande demokrati rollen som beroende variabel. Kritik och politiskt beteende som stödjer en fungerande demokrati är bra, det som inte stödjer en fungerande demokrati ses som problem. Abdelzadeh noterar själv att demokrati kan uppfattas olika.

”Underlying this approach is the assumption that everyone has the same understanding of what democracy means, and how it should work in practice. This is, however, an unrealistic assumption, because people may, in fact, have different interpretations of what democracy is and how it ought to function.” (s. 74).

Vad är en fungerande demokrati? Begreppet definieras aldrig i avhandlingen, varför det inte heller är möjligt att veta utifrån vad Abdelzadeh utvärderar politiskt missnöje och dess konsekvenser. När förstärker och när hotar politiskt missnöje demokratin och varför tycker Abdelzadeh det?

Även begrepp som definieras kunde diskuteras mer och dess innehåll relateras till litteraturen i ämnet. Ett exempel är politiska lagbrott utan våld, som avser ett lagbrott utan våld med avsikt att förbättra samhället (s. 6–7) – i andra sammanhang används begreppet civil olydnad (se t ex Herngren 1990). Genom att använda politiska lagbrott utan våld menar Abdelzadeh att en fungerande demokrati gynnas. Varför så skulle vara fallet – eller vad ett sådant gynnande innebär – vet vi dock inte eftersom fungerade demokrati inte definieras (Abdelzadeh nämner saker som politiska lagbrott utan våld kan stödja, men om dessa och andra sakaer är kopplade till en fungerande demokrati redovisas inte). Därför kan vi inte heller kritiskt utvärdera slutsatsen och kontrollera vilka eventuella negativa konsekvenser

av politiska lagbrott utan våld har i en fungerande demokrati. Måhända skulle en genomarbetad definition av fungerande demokrati även vara till hjälp för det som många beskriver som civil olydnad.

Jag saknar diskussion om den interna validitet som brukar beskrivas som begreppsvaliditet (ett undantag i Studie IV, s. 13): mäter operationaliseringen (enkätfrågan) verkligen det som forskaren teoretiskt avser att undersöka? Frånvaron av validitetsdiskussion angående studiernas operationaliseringar är egentligen inte förvånande, då de teoretiska definitionerna ofta är frånvarande, vilket omtintgör reflektioner över abstraktionsstegen. Men när ett begrepp ändå definieras teoretiskt – som politiska lagbrott utan våld – diskuteras ändå inte begreppsvaliditeten. Till exempel ska politiska lagbrott (se ovan) ha för avsikt att förbättra samhället, något som inte undersöks empiriskt (s. 50). Hur påverkar detta begreppsvaliditeten?

När författaren undersöker vad som kallas för politiskt främlingskap (political estrangement), saknas en teoretisk definition. I undersökningen används uteslutande territoriella referenser för gemenskap: om svarspersonen känner sig hemma i Sverige, kommunen eller grannskapet (s. 46). Varför dessa valts ut anges inte. Rimligen borde det finnas gemenskaper som är av annan art, till exempel klass- och religionstillhörighet.

Validiteten i kunskapsfrågor

Av mina empiriskt inriktade kommentarerna väljer jag att i detta sammanhang nämna en om kunskapsfrågor. I Studie II och III ställer Abdelzadehs en rad kunskapsfrågor genom post- och webbenkäter. Detta är en problematisk metod (Wärneryd 1993). Vid en intervju ansikte-mot-ansikte besvarar svarspersonen frågorna inför intervjuaren direkt utan att möjlighet till hjälplinor. Men när post- och webbenkäten besvaras kan rätt svar googlas fram. Risken är att frågorna inte mäter svarspersonens politiska kunskap, utan möjligheten att söka reda på rätt svar.

Sammanfattning

Det centrala uppdraget som fakultetsoppo-
nent är att ta upp problem i den avhandling
som granskas. Disputandens egna bidrag
i samförfattade artiklar bör förtydligas.
Forskningsproblemet kunde bättre beskriva
avhandlingens bidrag i relation till tidigare
forskning. Underlåtenheten att inte använda
kappan i en sammanläggningsavhandling
för att mer utförligt diskutera vad som i tid-
skriftartiklar – av nödvändighet – måste pri-
oriteras bort har poängterats, framförallt vad
gäller problematisering av teori, begrepp
och operationaliseringar. Bristen i avhand-
lingens definitioner och validitetsdiskussion
har belysts. Jag har även kort berört exempel
på metodproblem som rör en kritisk värde-
ring av metoden. Med detta sagt vill återigen
framhäva att det finns flera kvaliteter med
Abdelzadehs avhandling som gör att han
givet ett värdefullt bidrag i studier av politiskt
missnöje.

REFERENSER

- Almond, Gabriel A. & Sidney Verba, 1963. *The Civic Culture: Political Attitudes and Democracy in Five Nations*. Princeton: Princeton University Press.
- Easton, David, 1965. *A framework for political analysis*. Englewood Cliffs: Prentice-Hall.
- Hellevik, Ottar, 1984. *Forskningsmetoder i sociologi och statsvetenskap*. Stockholm: Natur och kultur.
- Herngren, Per, 1990. *Handbok i civil olydnad*. Stockholm: Bonnier.
- Norris, Pippa, ed., 1999. *Critical Citizens: Global Support for Democratic Government*. Oxford: Oxford University Press.
- Ogden, Charles K. & Ivor A. Richards, 1923. *The Meaning of Meaning: A Study of the Influence of Language upon Thought and of the Science of Symbolism*. London: Kegan Paul, Trench, Trubner & Co.
- Sartori, Giovanni, 1970. "Concept Misformation in Comparative Politics", *American Political Science Review*, 64(4), s. 1033–1053.
- Torcal, Mariano & Jose Ramon Montero (red.), 2006. *Political Disaffection in Contemporary Democracies: Social Capital, Institutions, and Politics*. London: Routledge.
- Wärneryd, Bo (red.), 1993. *Att fråga: Om frågekonstruktion vid intervjuer och postenkäter*. Örebro: Statistiska Centralbyrån.
- Magnus Hagevi är professor vid Institutionen för statsvetenskap, Linnéuniversitetet, Växjö.
E-post: magnus.hagevi@lnu.se

Prenumerera på Statsvetenskaplig tidskrift!
www.statsvetenskapligtidskrift.org